

X

- Kolko uctiv i vyzpitan robot!
- Taka sa go programirali.
- Ti, Jolik, vse shte namerish neshto, koeto da kritikuvash.
- Az ne kritikavam, a samo kazvam.
- Tozi pyt ne si priznavash.
- Njamam oshte za sebe si mnenie, che sym mnogo velikodushen.
- Da ne bi da iskash da ti go kazha?
- Ne e nuzhno.
- Dobre. Sega da vidim kyde shte napylnim rezervoarite si.
- Ama che hubavo go kaza!
- Malko po-originalno da byde. Shte popitame nashija prijatel ot televizora.
- Da, prava si.
- Togava, hajde da slezem dolu.
- No, vse pak, trjabvashe da pitame nashija robot.
- Stesnjavash se da govorish s choveka ot televizora?
- Ne, ami ne mi e udobno.
- Vse edno! Az shte govorja s nego.
- I gledaj pak po syshtija nachin, kakto sutrinta.
- Ne se bezpokoj! Vkljuchi televizora.
- Objad li shte zhelaete? – zagovori chovekyt otsreshta, sjakash mu bjaha kazali. – V kuhnjata ima edno tablo. Natisnete tretoto kopche otljavo nadjasno na pyrvija red. Prijaten objad.
- Blagodarja, mnogo ste ljubezen i predvidliv! – izvika Milena, no obrazyt beshe izchezanal. – Ha! Uchudvashta predvidlivost.
- Da ne bi da ima podslushvatelna uredba?

- Ama che si glupcho!
- Koj znae! Shtom sa tolkova predvidlivi.
- Njama kakvo mnogo da umuvame, ami ja po-dobre da vidim tabloto v kuhnjata.
- Kuhnjata – syshto avtomatizirana. Mnogo stana.
- Da ne bi da iscash da ti gotvja az?
- Ne sym kazal takova neshto.
- To... tova kopche... mnogo trudno se natiska!
- Chakaj, az shte go natisna. Gotovo!
- Lele! Kakvo stana?!
- Kakyv avtomat! Sega sigurno shte ni zakara v restoranta.
- Sprja! Hajde da sednem na masata. O-o! Njakakyv robot idva!